Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 35 Den 28 Aug. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 44 årg. 1927

Mose födelse.

2 Mos. 2: 1—10.

Långt tillbaka i tiden levde ett förtryckt och föraktat folk i Egypten, men det var ett av Gud utvalt folk, över vilket Herren själv vakade. Landets mäktige konung sökte att på allt sätt hämma dess tillväxt. År efter år fingo de träla under hårda, grymma egyptiska fogdar, som plågade judarna på allt sätt. Ofta ven slavpiskan över deras rygg. Ju hårdare behandlingen blev desto mera suckade folket under detta betryck.

Den hårda behandlingen kunde dock icke hindra folkets tillväxt, och då Farao såg det beslöt han att gripa till ett riktigt radikalmedel varigenom han skulle utrota det i hans ögon förhatliga folket. Han lät då utgå den befallningen att alla israelitiska gossebarn skulle kastas i Nilen.

Men Herren som utkorat Israels folk att vara hans ljusbärare, höll sin hand över det och en dag skulle han själv med hög hand förlossa sitt folk. Ingen konung hur mäktig den är förmår att hindra Guds planer. Han vrider vapnet ur sina motståndares händer. Och det som göres för att hindra Guds verk, kommer att i stället befrämja hans planer. Så var

det också här. Farao menade att helt och hållet tillintetgöra israeliterna, men genom detta påbud ledde Gud det så, att i hans hus skulle den man uppfostras, som en dag skulle förlossa det betryckta folket. Detta visar på ett underbart sätt, hur Gud handlar. Kanske du också någon gång i ditt liv märkt detta Guds handlingssätt.

Då påbudet gick ut över landet, att de israelitiska gossebarnen skulle kastas i Nilen grepos föräldrarna av sorg och fasa. Det blev jämmer i den trakt av landet där israeliterna bodde. Skulle de oskyldiga gossebarnen slitas ur deras famn och bliva krokodilernas föda. Tänk, huru många hjärteskärande scener, som utspelades, då konungens befallning utfördes.

Det fanns en mor, som trotsade konungens befallning. Hon hade fått en liten vacker gosse, som hon älskade med hela styrkan av sin kärlek. Hon beslöt, att hennes gosse skulle leva, därför dolde hon honom i tre månader. Men efter den tiden vågade hon icke längre dölja honom i sitt hem. Därför gjorde hon en kista av rör och beströk den med jordbeck och tjära. Sedan satte hon den i vassen vid stranden av floden.

När hon sköt ut kistan i vassen, bad hon så ivrigt till Israels Gud, att han skulle bevara hennes lille gosse. Gud hörde också hennes bön. På ett underbart sätt, blev det lilla barnet räddat från döden, och den, som han använde därtill, var konungens egen dotter.

Av denna berättelse se vi, hur Gud handlar och leder och hur han hjälper dem, som sätta sin lit till honom. Den man, som blev Israels barns förlossare skulle fostras vid själva konungens hov. Gud sände konungens dotter för att frälsa det barn, som en gång skulle bliva det redskap, genom vilket han skulle förlossa sitt folk. Vi ha en stor och underbar Gud, på vilken vi må förtrösta.

A. Walder.

En Gudsman i allmogens led.

(Forts. fr. n:r 34.)

Grannen gick vidare hemåt under det han tänkte: "Ack, den dumma karlen! Nu kör han i ordning sin åker och så får den ligga och torka innan han får något utsäde. På det viset blir han alldeles utan årsväxt och så blir det ännu sämre än det är för honom." Men Gud hade andra tankar om saken. Då grannen hade gått till vila kunde han icke somna. Han tänkte på huru det skulle bliva för Jon Svensson och han fick ingen ro för sitt samvete förrän han lovat sig själv att nästa dag låta honom få av sitt utsäde. När morgonen kom gick därför grannen till Jon Svensson och omtalade för honom, att han inte kunde somna föregående afton, förrän han beslutat sig för att giva Jon Svensson av sin egen säd att beså åkern med. Och Jon Svensson var icke sen att följa grannen hem efter den utlovade säden. Och på så vis fick han sin åker förr besådd än någon av sina grannar. Åter hade Gud hjälpt honom ur hans trångmål och i glädjen däröver stämde han upp en lovsång, författad av honom själv, till Guds ära.

En gång när han skulle betala sina kronoutskylder fattades det fem riksdaler för honom. För att han i rätt tid skulle komma ut med skatten, gick han till en av sina kristna vänner och bad att få låna fem riksdaler, som han ock fick. Jon Svensson lovade då, att nästa höst återgälda de lånta penningarna med ett pund lin, enär den som han lånt pengarna av var en

person som brukade handla med hälsingeprodukter såsom lin, väv, garn, m. m. I forna dagar brukade bönderna turas om att ligga i håll, d. v. s. att var och en i sin tur fullgöra skjutsning vid gästgivaregården. När Jon Svensson då skulle i sin tur åstad tillsade han hustrun att göra i ordning ett pund lin enär han nu skulle betala igen de lånta fem riksdalerna. När han nu skulle fara förbi den gård, som den person han lånat pengarna av bodde, skulle han även taga det utlovade linet med sig. Men emot detta gjorde hustrun invändningar, enär hon visste, att det lin de hade mer än väl behövdes till husbehov och tillsade honom att i stället skaffa pengar. Men Jon Svensson svarade, att han lovat lin till betalning och framhöll att vad man lovade, det borde man även hålla. "Men", fortsatte han, "är det så att jag icke får lin av dig, så får jag väl av far, ty lin skall han hava." Så for han till gästgivaregården. Genast han kom dit fick han ut och skjutsa enär där var en resande som skulle till Enånger, en socken norr om Norrala. När han sedan åkte hem på natten och kommit in på skogen mellan Enånger och Norrala, stannade plötsligt hästen och det var omöjligt att få honom att fortsätta. Då steg Jon Svensson ur åkdonet för att se efter vad det var som kunde hindra hästen att gå vidare. När han såg efter, låg där en knippa lin, ett pund framför hästen. Han lyfte upp linknippan i åkdonet och åkte vidare och när han kom till dens hem, som han lånat pengarna av, lämnade han där in linet sägande: "Jag har hittat ett pund lin på vägen som jag lämnar här. Du får bjuda ut det ifall någon ägare anmäler sig men jag tänker att du skall hava det för de pengar jag lånade av dig i våras." Och enligt den tidens sed lystes linet upp i de närmaste kyrkorna men någon ägare anmälde sig, märkligt nog, aldrig, och så fick det då utgöra betalning på Jon Svenssons skuld.

Sedan han fått lämna fädernehemmet var det som hans resor företogos i allt större utsträckning. Under dessa resor var det Jon Svenssons förnämsta mål att få sammanträffa med trosfränder på samma gång som han drevs av nit för själars frälsning. Någon egentlig predikoverksamhet utövade han icke. Det berättas om honom, att han en dag gick förbi en lantman som var i färd med att plöja sin åker. Då Jon Svensson närmade sig lantmannen hörde han honom sjunga på den välbekanta psalmversen:

> Min högsta skatt o Jesu kär
> du värdes mig benåda.
> Jag svedan av de synder bär
> som vid mitt hjärta låda. O. s. v.

Jon Svensson kände denne man allt för väl, för att tro att vad han nu sjöng var vad hans hjärta kände. Han fruktade att lantmannens sång endast var skrymteri, ty denne ville gärna visa utvärtes fromhet fastän han i själva verket var en girig världsträl. Därför gick också Jon Svensson, som kände sig djupt bedrövad över mannens skrymteri och tilltalade honom med orden: "Vad gör du? Antingen skall du tiga eller sjunga sanning!" Lantmannen, som ju visste, att han sjungit ordagrant psalmbokens ord svarade förvånad: "Är det icke sannt, det står ju så i psalmboken." "Ja, det är det nog, men icke för dig, utan skall du sjunga så att det blir sanning för dig, så skall du sjunga så här:

> Min högsta skatt är jord och skog
> och hjärtat fäst vid häst och plog.
> Och röjt och plöjt det skall jag ha
> men kropp och själ får satan ta.

"Om du vill sjunga sanning, så skall du sjunga på detta vis", sade Jon Svensson och gick. Detta var ord som gingo lantmannen djupt till hjärtat och han kunde icke glömma dem.

(Forts.)

I duschbaljan.

Cecilia skrattar, och Kerstin bävar
och Bertil knyter små bruna nävar
och gör sig modig förstås,
då de se mamma med kannan nalkas,
för att små plantorna skola svalkas
och ej av hettan förgås.

Det gör så gott då små huvudknoppar
och späda lemmar och bara kroppar
i sol och vatten få bad,
— och båda delarna får man gratis —
och mjölk och smörgås och färsk po-
tatis
sen efteråt gör en glad.

Och därför mamma små plantor
duscha,
om än de streta emot och "uscha"
och äro dumma ibland,
hon fröjdas sen, när hon ser aptiten,
och gläds att den, som var klen och
liten
blir stor och stark efterhand.

ELLA.

Beskåden liljorna på marken.

Av GERDA GHOBÉ.

Mor och Lill-Greta gå ute i trädgården och sola sig.

Det är ett så förunderligt vackert väder. Det är i slutet av maj månad. Värmen har kommit helt plötsligt. Förut har det regnat och varit kyligt. Till och med frostnätter.

Mor har gått i förfäran, att alla de små äppleblommorna, som oförsiktigt nog vågat sig fram, skola frysa bort.

Och Lill-Greta har sörjt för sitt blomsterland, där redan små, små ljusgröna skott skjutit upp ur den svarta mullen.

Men de ha oroat sig i onödan både mor och Greta.

Äppleträden stå översållade av ljusskära blommor. Tätt, tätt sitta de, och när vinden blåser genom trädgården och skakar de blomtunga grenarna faller det alldeles som snöflingor över gräs och sandgångar. Det är riktigt vackert, tycker Lill-Greta. Alldeles som i sagorna.

Och de små, små gröna skotten på blomsterlandet, de ha nu ränt i höjden och börja till och med att knoppas. Lill-Greta har sått penséer och luktärter, reseda och lövkojor. Och så farmors älsklingsblomma förstås. Den heter lackviol. Är stor och grann, när den vill sig väl.

Och alla de där blommorna, som växa på landet, skall Lill-Greta sköta om själv. Det har far sagt. Hon skall rensa bort det fula ogräset och vattna, när det är torrt.

Mor har också sina älsklingsblommor. Och det är de vita liljorna. De växa för sig själva i ett hörn av trädgården där borta, där det gröna gungbrädet står.

Dit styra nu mor och Lill-Greta sina steg för att se, huru liljorna arta sig i år.

— Mor, säger Lill-Greta, vi har ett bibelord till nästa söndag. Det handlar om liljor. Fröken i söndagsskolan delade ut kort med bilder på och just det ordet.

— Kan du det utantill? frågar Mor.

— Ja då, svarar Lill-Greta raskt. Och så läser hon upp det oklanderligt.

"Beskåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de. Och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem. Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?"

— Är det inte underligt, mor, det där, att Gud kläder liljorna och att vi inte behöver sörja för vad vi skola äta och kläda oss med? Gamla Byk-Anna, hon har bestämt inte reda på det här bibelordet, för hon gråter och sörjer jämt över att hon inte ska få mat och kläder åt sig och sin lille gosse, som är ofärdig, mor vet. Det har köks-Stina talat om för mig.

— Sätt dig här bredvid mig, mor pekade på det gröna gungbrädet, — så få vi språkas vid en stund, barnet mitt.

Lill-Greta gjorde, som mor bjöd. Och så började mor.

— Ingen är så mäktig och vis som Gud. Se dig om i trädgården! Hur vårdar inte Gud sig om alla träd och blommor, gräs och buskar.

— Kvitt, kivitt, ljöd det från svalorna, som kretsade i luften. Oss också.

— Javisst, alla de många fåglarna

och de övriga djuren också, fyllde mor i.

— Vi gick där och oroades du och jag, Lill-Greta, för de kalla frostnätterna. I stället lät Gud sol och värme komma. Och hur vackert har han icke skapat allt! De vita liljorna! De röda rosorna och alla andra blommor. Och tänk, när krusbären, vinbären, körsbären och de saftiga jordgubbarna mogna! Och om hösten se'n, när äpplena börja rodna, plommonen svälla och gulna, och gråpäron, som du tycker så mycket om, mogna. När nu Gud vårdar sig så väl om allt detta, hur mycket mer vårdar han sig då ej om människan. Men, som han givit de skilda blomstren olika färg och form, så har han även skapat människorna olika. Den ene fattig, den andre rik. Den ene sjuklig, den andre frisk. Men ser du, min lilla tös, hur än livet gestaltar sig, så vårdar sig Gud om allt. Och aldrig överger han den, som förtröstar på honom. Aldrig. Ännu kanske du inte fattar allt, vad jag nu sagt. Men när du blir stor, så kommer du säkert att minnas den här stunden hos mor. — Jaha, det ska jag göra, svarade Lill-Greta med övertygelse. — Men vet mor, vad jag tänker på? Gissa!

Det kunde inte mor.

— Jo, jag ska gå till Byk-Anna med detsamma och läsa upp mitt bibelord för henne, så kanske hon blir glad.

— Ja, gör det, barnet mitt, svarade mor. — Säg henne också att i morgon kommer Stina till henne med både mat och kläder.

Lill-Greta reste sig från gungbrädet, tog mor i famn och kysste henne.

Och på lätta fötter ilade hon åstad genom den blommande trädgården. Ett Guds sändebud som för Byk-Anna skulle förkunna Hans underbara makt och kärlek.

Flästa söndagsskola.

Flästa söndagskola är en av Arbrå Missionsförsamlings 12 söndagsskolor, som ha ett barnantal av tillsammans mellan 400 och 500. I en av Hälsinglands vackraste trakter ligger Flästa Missionshus, ej långt från Ljusnans strand. Där samlas vi till söndagsskola varje söndag. Riktiga högtidsstunder få vi, när farbror Danielsson (som ni ser i ovalen på fotografiet) kommer till oss. Fabrikör A. Danielsson är föreståndare för Arbrå församlings söndagsskolor. Han är alla barnens avhållne farbror.

Genom Barnavännen vilja vi nu framföra vår och farbror Danielssons hälsning till Barnavännens många läsade Sverige runt.

Måtte Herrens välsignelse vila över söndagsskolarbetet.

A. T.

Flästa söndagsskola.

Flästa söndagsskola.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 4 sept.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Återkomsten till Betel. 1 Mos. 35: 1—15.
Minnesvers: Jag vill resa ett altare åt den Gud, som bönhörde mig, när jag var i nöd, och som var med mig på den väg jag vandrade. 1 Mos. 35: 3 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Mose kallelse. 2 Mos. 3: 1—12.
Minnesvers: Och jag hörde Herren tala, och han sade: "Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?" Och jag sade: "Se, här är jag, sänd mig." Jes. 6: 8.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Hednamissionens begynnelse. Apg. 11: 19—26, 13: 1—12.
Minnesvers: De för vilka intet har varit förkunnat om honom skola få se, och de som intet hava hört skola förstå. Rom. 15: 21.

På söndagsskolfest.

För våra minsta.

De små rara pojkarna, som här presentera sig för oss, äro födda i en by långt upp i övre Kongo. Deras hud är glänsande svart och håret ulligt. Som Ni se, ha de just inga kläder på sig, bara en mängd pärlor, som deras

far, byns hövding, gett dem. Flera av barnen i byn gingo i missionärernas söndags- och vardagsskolor, men de här pysarna hade aldrig varit så långt som fram till missionsstationen. En dag skulle det bli söndagsskolfest där. Då sade deras store bror Nsusi: "Kibenga och Yeba kunna gärna få gå med på festen. Vi gå hemifrån i god tid så att vi kunna vila ett slag på vägen." De två bröderna hoppade högt av fröjd. Tänk bara, att få se de vitas stora hus och allt annat märkvärdigt som de hört talas om.

När den stora dagen kom, badade de sig i bäcken nedanför byn och gnedo sig så de riktigt skeno. Sedan traskade de glatt vid store brors sida den långa vägen. Solen gassade och svetten rann om de små bara kropparna, men de sprungo muntert vidare. Framme vid stationen voro en massa barn av olika åldrar. De sjöngo, lekte och hade så innerligt roligt. Sedan fingo de fläsk och Yuma, och de små främlingarna fingo även var sin portion. Det smakade riktigt gott. Kibenga och Yeba blevo litet förskräckta när den vita lärarinnan kom fram och språkade vid dem. Bäst de stodo där, tog hon fram en svart låda, som hon tittade i. Så bad hon dem vara stilla, ty hon ville knäppa dem. Skulle de våga? De andra barnen skrattade och bad dem vara stilla, så skulle de få se sig själva en annan dag. Snällt och lydigt ställde de sig bredvid varandra och kortet blev bra, som ni se. När de sedan fingo se sig själva, blevo de både glada och förvånade. Det var ju ett vågstycke, men så fingo de ett fint kort att sätta upp i hyddan. Så komma de också och hälsa på oss och säga: "Nu gå vi också i söndagsskolan, och det är det roligaste på hela veckan.

S. W.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1927